

Holické Noviny

Číslo 6.

Ročník III.

Prosinec 2003

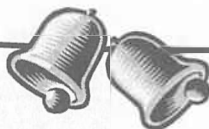
P F 2 0 0 4

Petr Šafránek Vánoční cukrování

Cukráři vyjeli,
každý má cukřenku.
Vše pocukrovali,
krásně je dnes venku.

Vločky teď padají
ve dne i po nocích,
nesou nám pohádku
o bílých vánocích.

Ty doma cukruješ
jen s mámou vánočku,
voní tou pohádkou
pro Báru, pro Kačku.

Vánoční přání KMČ č. 4 Holice:

Milí spoluobčané,
blíží se rok 2004 a s ním přichází
Vánoce. Čas, kdy si všichni něco
přejeme, čas předsevzetí a pěkných
vzpomínek. K těmto svátkům Vám
přejeme hodně zdraví, pohody, lásky
a radosti. Přejme si rovněž dobré
sousedské vztahy a pocit občanské
sounáležitosti. Od magistrátu města
Olomouce jsme již dárek dostali.
Pěknou Náves Svobody a slib dalších
úprav našeho bydliště. Tak ať nám i
naší zásluhou zůstane stále
pěkné a dále rozkvétá.

Šťastný nový rok!

DÁREK K VÁNOCŮM

Vážení spoluobčané,

pomalu, pomaloučku se do našich domovů blíží nejkrásnější svátky v roce - Vánoce. Svátky plné tajemného kouzla, okouzlení, vůní, dárků a překvapení. Také my, kteří Vám připravujeme HOLICKÉ NOVINY, jsme se snažili, aby dnešní číslo bylo pojato trochu vánočně. Aby v něm byly vzpomínky i současnost. Zkrátka, aby se Vám líbilo.

Děkujeme vám za Vaši věrnost našim holickým novinám a slibujeme, že se i v příštím ročníku budeme snažit, aby se Vám opět líbily.

Redakční rada

Dárek k Vánocům

Víc jak s měsíčním předstihem dostali obyvatelé městské části Olomouc - Holice dárek k Vánocům, nově zrekonstruovanou náves Svobody. Stavbu za více jak 13 milionů korun provedla opět firma SKANSKA DS přesně v termínu a ve vysoké kvalitě. Proto je na místě, abych jménem všech holických občanů i jménem KMČ č.4 poděkoval vedení SKANSKA DS i všem pracovníkům, kteří pod vedením Ing. Zdeňka Luži a mistra Josefa Stratila toto nádherné dílo vytvořili.

Dík patří i panu primátorovi Ing. Martinu Tesaříkovi, náměstkovi Miroslavu Petříkovi a všem radním a členům

zastupitelstva, kteří II. etapu rekonstrukce návsi Svobody svým hlasem zařadili do plánu investic.

Je jasné, že dokončením II. etapy práce ještě nekončí. Půjde-li vše dobře, je naděje, že v příštím roce zakončíme rekonstrukci III. etapou.

Na četné dotazy občanů, které se týkají ozelenění návsi, mohu říci, že bude vypsáno výběrové řízení. Podle projektu, který jsem viděl, se má náves osadit lípami malého vzrůstu, živými ploty mezi chodníky a komunikací a nízkou zelení na plochách zbývajících. V příštím roce chceme náves dovybavit lavičkami na odpočinek a odpadkovými koši.

Vážení spoluobčané, náves máme pěknou a co dál? Neměli bychom všichni společně pečovat o to, aby pěknou zůstala i nadále a ne pouze v den po otevření? Dívejte se kolem sebe a upozorňujte ty neukázněné, kteří si pletou zelené plochy s chodníkem či cyklistickou stezkou. Řekněte majitelům psů, aby nenechávali rozhrabávat své miláčky hlínu okolo chodníků, aby za nimi uklidili to, co tam po venčení zanechávají. Chtěli jste mít náves pěknou. Komise městské části pro to udělala vše, co bylo v jejích silách. Udělejte teď něco i vy pro to, aby náves pěkná zůstala a abyste na ni mohli být pyšní.

ST

Náves Svobody (FOTO z věže kostela sv. Urbana)

O svobodě a nevolnictví

17. listopad je **den boje studentů za svobodu a demokracii**. Státní svátek proběhne, je den volna a občané si hovoří. Takže ten boj je v tomto dni alespoň v titulku. Vše je samozřejmé. Je svátek, no a co? S tím naším bojem, ne tím studentským při zavírání vysokých škol Němci a při sametové revoluci, je to poněkud jinak. Mám dojem, že spíš čekáme, jak se věci vyvinou, a pak se přidáme na vítěznou stranu. V tom případě bojujeme sami se sebou a se svou statečností. A hrozně rádi zapomináme na vše, co se stalo a jen plynulo kolem nás. Sam mohu říci, že bylo pro mne v době kadrových posudků štěstím, že jsem v šedesátých letech studoval. Jako studenti jsme se zúčastnili po srpnu 1968 po tzv. „*bratrské pomoci*“ mnoha protestních akcí, ale byli jsme vlastně anonymní. Na VŠ nám učitelé i dost fandili, nikdo po nás nešel.

Situaci běžící normalizace jsem pochopil až po nástupu do zaměstnání do Uničovských strojíren a obdržel doživotní lekci o krevní tedy rudé mstě v podmínkách ČSFR. Vedoucí představitelé podniku, kteří běhali v srpnu 1968 po podniku a vykřikovali, že Rusy dovnitř nepustí, převlékli kabáty, sbratřili se a začalo dokazování kontrarevoluce u nás. Nastalo vyškrtávání a vylučování z KSČ. Tento cejch nesly rodiny i s dětmi ještě hodně dlouho a spousta dětí se kvůli tomu nedostala na školy, kam chtěla. Dělníkům nikdo práci vzít nemohl a převzít nechtěl, proto se toto kadrování národa rozběhlo zejména v oblasti technických a hospodářských pracovníků v několika kolech pohovorů. Začalo se jim říkat „*Hovory H*“ a měly až tři kola. Soudruh H pak za ně dostal místo šéfa Lidových milic podniku uvolněného z práce. Na základě pohovorů potom byly vedením podniku, závodními výbory KSČ a ROH uděleny tzv. odměny. Nedalo se jim bránit. Části pracovníků se snížilo zařazení do pracovních tříd a tím plat, jiní byli zrušeni jako vedoucí. Další si „*nasypávali*“ popel na hlavu tím, že zdarma chodili ve volném čase pracovat na dílnách. Nemyslete si, že to byla legrace. Některým se předepsaly stovky hodin, další byli z technického stavu na určitou dobu převedeni do stavu dělnického. Práce přece šlechtí. Také někteří konstruktéři velkorypadel byli z konstrukce strojíren převedeni na dislokované pracoviště v severozápadních Čechách do Bíliny. Rodiny jim zůstaly doma v Uničově.

Situace někdy byly i komické. Můj kamarád, inženýr Josef A., musel na dílnu. Podařilo se mu získat práci na horizontální vyvrtávačce, a protože byl šikovný a dělal na směny, začal si vydělávat až 4 000 Kčs (pro mladší podotýkám,

že tehdy byla průměrná mzda technika vysokoškolačka tak kolem 1 700 Kčs). Horizontkáři byli totiž elita. No a pak musely závodní výbory opět řešit, že ten trest pro soudruha, co není soudruh, vlastně není trest a jak s ním zpátky do kanceláře. Můj další přítel, Ing. Honza E., byl převelen do Bíliny a jako jeden z mála si dovolil dát výpověď a přestoupil jako dělník do Přerovských strojíren. Byl tam veden jako dělník, ale pracoval jako technik. A kadrové oddělení se každý rok písemně dotazovalo z Uničova do Přerova, zda toho inženýra opravdu stále drží na uzdě. Prostě soudruzi bděli a v Přerově se tomu upřímně divili a statečně lhali.

Později se sice začala situace uvolňovat, ale kdykoliv se projevil opoziční protest, byli pracující svoláváni, aby odsoudili různé negativní projevy nepřátel socialismu. Náhodou jsem byl nemocen, když zrovna probíhala protestní akce proti chartě 77. Velmi mě zaujal v podniku postoj technika H.A. Vystoupil na schůzi s tím, že rád podepíše protest, ale že by se chtěl se zněním Charty 77 seznámit, aby věděl, proti čemu protestuje. No, je jasné, že oheň na střeše byl i v podniku zabývajícím se čerpací technikou. A bylo, už po mně jdou, jdou, jdou...

Vím, že spousta lidí se tato doba nedotkla. Ale nevolnictvím byla. Nemělo by se zapomenout, že v uvedených případech opakovala středověk, kdy se poddaní nesměli stěhovat a byli zcela v rukou vrchnosti. Vaším bojem za svobodu jsou volby, jak to v demokratických zemích bývá. Na závěr se jako vždy uvolněte vtipem, který poukazuje, jak to u nás koulíme stále. My, Češi, jsme totiž kabrháci a srandu máme ze všeho.

Gustáv Husák v Kremlu podává hlášení o průběhu normalizace a konsolidace v Československu chráněném sovětskými vojsky. Říká, že s oportunisty a revizionisty jsme se vypořádali atd. O přestávce v parku si ho Leonid Iljič Brežněv vzal bokem a říká mu: „*Ty, Gusto, opravdu jste to tak dobře zoládlí?*“ „*Opravdu. Podívej se tady na ty vrabce na keři.*“ Husák hlasitě pleskl a vrabci se rozletěli. Brežněv pokýval hlavou a souhlasil. Za chvíli se podíval na keř a říká: „*Gusto, oni jsou tam znova.*“ „*Nevadí, žádný není na svém místě!*“ Přeji pohodu do zimních dnů. Dle Květy Fialové nejen svítí krásně slunce, ale také krásně prší, fouká, mrzne a sněží. Zkuste to brát jako ona. A přeji Vám také, ať je to slunce alespoň ve Vás celý rok.

Váš Petr Šafránek

Omluva termitům

Vážení občané, je na místě, aby se někdo z nás zastal termitů. Je to hmyz z nadřádu švábi a nazýváme ho také hanlivě všekazi. Nejsou malí a slizcí, především jsou pracovití a pilní. Jejich termitiště, která si staví, jsou malým státem zhruba o deseti milionech jedinců. V podstatě jsou království, neboť mají královnu. Počtem nápadně připomínají Česko. Tito tvorečkové mimo trvalé práce pro společenství (péče o potomstvo, potravinový program atd.) staví termitiště. Některá jsou až sedm metrů vysoká a jsou z dřevobetonu a na věčnost. Tak vidíte! Poslanci se naježili bez znalosti věcí přírodních. Místo aby ocenili přirovnání termitům, urazili se. Takže kladu si otázku, po termitech zůstávají termitiště, co zůstává po některých poslancích a politicích?

Zároveň se omluvme dalším tvorům, jejichž jmény se titulujeme. Jak k tomu taková kráva přijde, když ji srovnáváme s člověkem?

Váš Petr Šafránek

Jenom 70 let skautingu v Holici?

Na myšlenku připomenout v Holických Novinách také skauty v Holici přišli oldskauti, skupina starších skautů a skautek, která se schází u Standy Smysla pod vedením Vilíka - JUDr. Viléma Slezáka Stopaře, který velmi obětavě, nejméně jedenkrát měsíčně přijíždí mezi ně ze svého nynějšího bydliště v Havířově. Při vzpomínání na krásné skautské mládí se také přišlo na to, že na stuze ke vlajce I.oddílu junáků, kterou darovaly oddílu holické skautky k jeho pátému výročí, je vyší rok jeho založení - rok 1933. Je to vidět i na jedné z fotografií. To znamená, že skauti mají letos od svého založení už 70 let. To byl ten hlavní motiv, o kterém se v článku v Holických Novinách mělo psát. Jenomže nikdo nic bližšího nevěděl, protože nikdo nebyl osobitým svědkem toho skutečného založení a není žádný zápis o té události.

Jakousi naději dával Milan Tichák ve své knize „Po stopách skautů na Olomoucku 1919 1994“, kde mimo jiné píše také o Holici: „Obec Holice byla sice samostatnou obcí venkovského okresu olomouckého, vždy však žila v úzkém spojení s městem. Není tedy divu, že i na činnosti olomouckých skautů na Fortu se podíleli také mnozí chlapci z Holice, mezi nimi na prvním místě tři bratři Hanušovi, Eman, Oldřich a Mojmír. Eman se významně angažoval mezi oldskauty, o Oldřichovi již byla řeč jako o významném činovníkovi okresu i župy. Nejmladší Mojmír byl členem Ostrých hochů, v roce 1932 vytvořil se svými holickými kamarády odloučenou družinu, *hlídku*, 5.oddílu, která se pak rozrostla za přispění V.Bádala na samostatný I.oddíl se smečkou vlčat. Ve stejném čase se vytvořil i 1.dívčí oddíl a roj šotků (čili světlušek). Holičtí junáci a skautky tedy tvořili vlastně středisko, měli svůj *skautský domov* v dřevěné zahradní chatě, odkud vyráželi i na vlastní letní tábory, ale také na mnoho společných akcí s olomouckými skauty. V roce 1939 holičtí junáci a skautky byli na třech táborech. Vedl je v té době Vojta Bádál.“

Jaké prameny k této zprávě měl Milan Tichák nevíme, ale co jistě není pravda, je sdělení: „...měli svůj *skautský domov* v dřevěné zahradní chatě...“ Tak tomu bylo až po roce 1945, kdy si skauti postavili pěknou dřevěnou chalupu v *Jáchymkově zahradě*, ale v první republice, tj. před Protektorátem, měli své sídlo na obecním dvoře ve *staré klubovně*.

Kdo by mohl v této věci poradit, byl nebo je Mirek, pan Mojmír Hanuš, nejmladší dosud žijící ze tří bratrů Hanušových. Letos dosáhl v plné svěžesti své devadesátiny. To je on, o kterém právě píše Milan Tichák jako o zakladateli holické odloučené družiny

5.oddílu skautů v Olomouci. Jenomže bližší styk s Mirkem se nepodařilo navázat.

Tak se dolovalo ve vzpomínkách. A celkem velkým překvapením bylo, že se vynořily z minulosti dvě podobné vzpomínky.

Tu první vzpomínku měl nejmladší ze tří bratrů Zaoralů, Věna Cik, který věděl, že *skaut v Holici založil Mirek Hanuš spolu se Slezákem Janem, synem hostinského a starším z bratrů Slaných. Ta parta se scházela na kuželně hospody u Slezáků. Mluvílo se o nich, že dost pijí.*

A druhá vzpomínka patřila Standovi, který má skutečně obdivuhodnou paměť. A ten říká, že *skaut v Holici založil br. Bádál, který na kuželně v hospodě u Slezáků vysvětloval shromážděným chlapcům, co skaut ve skutečnosti je. Scházivali se ještě nějaký čas na té kuželně, ale pak dostali klubovnu od obce ve dvoře.*

K Cikově vzpomínce se přidal rok 1932, ke Standově rok 1933 a tím se zpráva Milana Ticháka upřesnila. Ještě schází datum, kdy holičtí skauti dostali tu svou *starou klubovnu* v obecním dvoře. Ví se, že to přidělení místnosti prosadil na obci p. Končák, který tehdy byl obecním konšelem za sociální domokraty.

To další, co bylo dál, na to měl hlavní vliv bratr Vojta Bádál, který věnoval skautu všechen svůj volný čas. On byl tou hlavní osobou, když se mluvílo o skautu v Holici. Také při rozpuštění Junáka gestapem v r. 1940 byla jenom u něj provedena gestapem domovní prohlídka a byla zabavena jeho knihovna a sbírka známek.

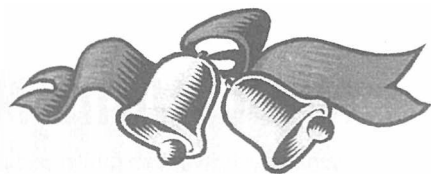
Mezi tím začátkem v r. 1933 a rozpuštěním gestapem v r.1940 byla ovšem doba plná událostí, plná krásných i těžších chvil, plná mládí. Ale o tom snad někdy jindy.

Závěrem snad ještě toto: Nadpis článku v minulém čísle měl tedy správněji znít **70 let I.oddílu Junáků-skautů v Holici** a ne **70 let skautingu v Holici**. Myšlenka skautingu přišla do Holice dříve. A nejen, jak píše Tichák, odloučenou družinou Ostrých hochů v roce 1932. Ale už v roce 1925, jak o tom napsal Mojmír Hanuš v Deníku dne 1.12.1995: „Od vzniku olomouckého skautského oddílu Žižkovy družiny letos uplynulo 70 let. Tuto junáckou pospolitost založil v tehdy samosprávné obci Holici u Olomouce posluchač obchodní akademie Emanuel Hanuš, jenž se narodil právě před 90 roky.“

...ale o tom žádnou vzpomínku, třeba i v podvědomí, z dosud žijících skautů už nikdo nemá.

ZL-Čudl

Malé předvánoční varování

V poslední době se zde v Holici a nejen tady, projevuje trend nové doby - rozmáhající se užívání drog mezi dětmi a mládeží. Nebudme slepí a tady zvedám varovně prst: „Vždyť jsou to vaše děti, to nejcennější co máte, vaše budoucí generace!“

Co nám z nich vyroste, když už teď mluví na veřejnosti vulgárně, nemluví pravdu, kouří cigarety, pijí alkohol, kradou, a co je nejhorší, berou lehké drogy nebo čichají. Nemusíme chodit daleko - náš holický pomník padlých obětí za 1. a 2. světové války. U něj se schází naše „zlatá mládež“, aby zde kouřila své oblíbené cigarety a marihuanu. Při tom jim není ani 16 roků. Věřím tomu, že většina rodičů těchto dětí ani neví, co dělají cestou do školy nebo ve svém volném čase. Měli by si to jednou prověřit. A neschází se zde jen mládež, ale to je na jiné povídání.

Děti a mládež dnes pijí alkohol, a to jak tajně tak i veřejně. Jen málo z nás proti tomu něco dělá.

Většině jde jen a jen o to, jak nejsnáze vydělat peníze a tak co nejrychleji zbohatnout. Vím, že peníze jsou v dnešní době potřebné pro každého - prostého občana či podnikatele, ale vydělávat je na úkor zdraví našich dětí...? Víme to všichni a MUSÍME, my starší a snad rozumnější, s tímto problémem něco dělat.

Nestačí děti občas „srovnat do latě“, nebo jim vynadat nebo jim uložit nějaký trest, který se stejně promlčí. Vše se dá řešit pokojnou cestou. Vždyť i vaše děti, milí rodiče, vás milují. Využijte proto nastávajících svátků, kdy lidé mají k sobě nejbližší, a sedněte si s nimi a popovídejte si o tom. Uvidíte, že je sami více poznáte i se všemi jejich problémy. Pochopíte je a pomůžete jim.

I vy, dospělí, máte svá velká či malá trápení, ale kdo je dnes nemá? Na vaše děti si čas udělat musíte, vždyť jsou vaše! Jinak se vám to vše vrátí jako bumerang...budte jim vzorem!

Vítězslav Marek mladší

Památníky a sochy v Holici

Největší pomník v Holici - pomník Františka Palackého a padlých v 1. a 2. světové válce - byl před třemi roky opraven nemalými náklady. Velice nás mrzí, že „pozornost“, kterou mu věnuje naše mladá veřejnost, je spíše bez úcty, kterou by si naši historičtí veličáni i padlí za svobodu jinak zasloužili. V rámci III. etapy rekonstrukce návsí Svobody se má upravit i okolní parčík.

Nedaleko tohoto pomníku je další památná socha - svatý Florián. Požádali jsme magistrát města o jeho opravu. Prozatím byly opraveny stupně kolem pomníku a svatý

Florián se dočkal svého kopí, které mu už dlouhé roky chybělo. Konečná oprava sochy bude snad provedena v příštím roce, stejně jako oprava všech pamětních křížů, které se nachází v naší městské části.

Úpravy se dočkal i pomník T. G. Masaryka v parku základní školy. Z peněz KMČ č.4 - Holice a za ochotného přispění místního

uměleckého kováře pana Karla Nováčka byl kolem pomníčku vytvořen krásný kovaný plůtek, který dokonale podtrhuje krásu tohoto místa. Pan Nováček zhotovil i kopí pro svatého Floriána.

Vážení spoluobčané, vidíte, že se snažíme nejen dát do pořádku celou městskou část pokud se týče komunikací. Chceme však také, aby pro příští generace byly zachovány i historické památky, které mají za sebou již staletí.

ST

NAŠI JUBILANTI

Významných životních jubileí se dožívají tito naši občané:

Anna MLČOCHOVÁ
Antonie HENUŠOVÁ
Alois MALÉNEK
Ilja KLEMENT
Danuška ODRÁŽKOVÁ
Jaroslav DOSTÁL
Jozef GUŽIAK
Stanislav KOUŘIL

Všem jubilantům přejeme pevné zdraví, životní elán a ještě mnoho krásných zážitků uprostřed svých nejmilejších.

V měsíci lednu oslaví opravdu krásná životní jubilea paní **Františka ŠÍŠKOVÁ** 93 roků, pan **Karel VRAGA** 91 roků.

Oběma jubilantům děkujeme za krásný příklad, který předávali nejen svým potomkům, ale i svému okolí.

Přejeme jim oběma hodně zdraví, spokojenosti, životního elánu a ještě dlouhá léta v kruhu svých nejmilejších.

KMČ č. 4 Holice

Pranostiky

PROSINEC

Když mráz na prvního prosince, vyschne nejedna studnice.

Má-li svatá Barbora bílou zástěru, bude hodně trávy.

O svatém Mikuláši často snížek prší.

Svatá Lucie ukazuje svou moc, neb nám dává nejdelší noc.

Svítlí-li na Štědrý den od deváté hodiny jasné slunce, bude krásné počasí na žně obilné, senné i otavové.

Jsou-li vrby o vánocích plny rampouchů, bývají o velikonocích plny kočiček.

Když na Štěpána silný vítr bouří, vinař smutně oči mhouří.

O Silvestru papeži snížek si již poleží.

LEDEN

Novoroční noc jasná a klidná, bude povětrnost pro úrodu vlídná.

Na Nový rok o slepičí krok.

Třpytlí-li se hvězdy tu noc před Třemi králi, rodí se hojně bílí beránci.

O svatém Floriánu a Šebestiánu zalézá zima za nehty i otužilému cikánu.

O svaté Anežce od kamen se nechce.

Na Saleského Františka meluzína si často zapíská.

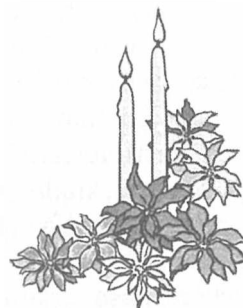
ZPRÁVY z jednání KMČ č. 4 Holice

Říjen 2003

- dotaz na možnost odkupu parkoviště v ul. U cukrovaru
- zachování a vybavení pískoviště (dle požadavku MMO)
- spolupráce s Mě Policií
- majetkoprávní záležitosti prodej a pronájem pozemků
- došla pošta
- kácení stromů
- oprava sousoší

Listopad 2003

- došla pošta
- projednání zprávy ze šetření v IZOBALU
- majetkoprávní záležitosti směna, pronájem a prodej pozemků
- v rámci rekonstrukce návsi umístění odpadkových košů
- vandalismus v naší městské části (popsaná čekárna apod.)

Jak uzavřít smlouvu o nájmu pohřebního místa?

Jak jste se mohli dočíst v Radničních listech z října 2003 je nutné podle zákona č. 256/2003 Sb. o pohřebnictví uzavřít písemnou smlouvu o nájmu hrobového místa. Hrobovým místem je míněno každé pronajaté místo na hřbitově bez ohledu na formu uložení lidských ostatků. K uzavření této smlouvy je třeba osobní průkaz nebo pas a stávající doklad o užívání místa. Smlouvu o nájmu je výhodné uzavírat na maximálně možnou dobu třiceti roků. Platby za pronájem hrobového místa lze provádět opět ve smluvených intervalech.

Po dohodě s ředitelem městských hřbitovů bude občanům městské části Holice **umožněno uzavírání smluv** v lednu roku 2004 **na detašovaném pracovišti v Holici**. Bude to prováděno ve dvou termínech, jež vám včas sdělíme.

Tímto způsobem bude umožněno všem holickým občanům uzavřít smlouvu bez složitého ježdění na městské hřbitovy.

ST

Komise městské části č.4 zve občany na

Hanácky vzpomínkê

akademického sochaře, profesora

Zdeňka Přikryla

„SPOMINÁNÍ“ se uskuteční dne 16. prosince 2003 v 17:00 hodin ve společenské místnosti KMČ pod školkou na návsi Svobody (vchod od klubu důchodců).

VŠECHNY SRDEČNĚ ZVEME

VZPOMÍNÁNÍ V. - VÁNOČNÍ

Vánoce co je ve svátcích vánoc skryto tajemství celých věků, kdy ještě smysl svátků vánočních naši předkové neznali.

Co však za dlouhá staletí vývoje poznali naši pradávni předkové velmi dobře, byl **slunovrat** návrat slunce, nositele života. Bylo to v dávných dobách, kdy lidé ještě neměli tolik zkušeností a proto příchod zimy byl stálou hrozbou pro udržení života. Slunovrat tedy znamenal život v dobách dávno minulých, kdy křesťanství bylo ještě neznámé. Šamani všech lidských kmenů velmi pečlivě sledovali dráhu slunce a jeho stín, který vrhalo na nějaký „posvátný“ strom, skalisko nebo později uměle postavený kůl - totem, který byl zárodkem slunečních hodin a měření času.

O tomto úžasném pokroku trvajícím dlouhá staletí, kdy lidé začali vědomě zaznamenávat čas a o jeho významném vlivu na přežití v období zimy se zmiňují jen velmi zjednodušeně, ale neubírá to nic na významu slunovratu na lidské pokolení na naší severní polokouli. Slunovrat se stal zárukou návratu podmínek k zachování života. Jak čas plynul a staletí přecházela, země se zalidňovala a přírodní zákony tvrdě dopadaly na vše živé. Mezi lidmi docházelo k rozbrojům, ale nejen z důvodů přežití v době nástupu zimy, ale i z důvodů soužití mezi národy.

A tak přišel na svět Boží člověk, který svým učením měl a má do dnešních dní obrovský význam a vliv na společenství lidí. Jeho význam je srovnatelný s vlivem slunovratu. Ježíš Kristus svým příchodem na svět dal lidstvu návod a naději jak přežít. Bude záležet jen a jen na všech lidech dobré vůle, aby jeho učení a myšlenky zvítězily nad nebezpečím zkázy, které si lidé sami na sebe vymysleli.

Narození Ježíše bylo pak spojeno se zažitým svátkem slunovratu, který měl v dobách minulých stejný význam. Příchodem křesťanství se staly svátky narození Ježíše, tedy svátky vánoční, tak významné, že jsou pro celou generaci lidstva pokládány za nejkrásnější, kdy i mnohá zatvřelost lidská pomíjí a lidé nacházejí k sobě cestu. Svátky vánoc jsou tak symbolem návratu, zachování života a návodem k jediné správné cestě do budoucích časů.

POKOJ LIDEM DOBRÉ VŮLE - co moudrosti a pravdy je ukryto v této tak jednoduché větě.

Každý z nás rád vzpomíná na prožitky svátků vánočních a zvláště pak my starší, když začínáme pomalu s inventurou svého života. Rádi vzpomínáme na vánoce z dětství spojené s dárky, strojením stromečku, ale také na tu zvláštní atmosféru a kouzlo, které vztahy mezi blízkými tak změnily. To vše dávalo naději lepších časů a přání, aby vánoční pohoda se stala trvalým společníkem v našich rodinách a společnosti. Nemohu si nevzpomenout na svoje prožitky vánoc v době svého dětství. Už před svátky vánoc byly ranní bohoslužby - „roráty“. To se vstávalo ještě za tmy. Za mého mládí nebyla obec ještě tak osvětlena jako dnes, a

tak se používaly lucerny. V době vánoc také bývalo hodně sněhu a na návsi před kostelem to vypadalo jako v pohádkách, tak jak ukazují starší filmy s vánoční tematikou.

Roráty jsem neměl moc v lásce. Vstávat do zimy a tmy. Ústřední topení tenkrát nebylo, a tak vylézt z teplého pelíšku se nechtělo. Naše bábinka ale byla nesmlouvavá, museli jsme na roráty všichni. Kostel byl málo osvětlený, v polotmě, jen u oltáře všechno zářilo.

Vzpomínám si na mé začátky a konce ministrování. Byl jsem malého vzrůstu, takže jsem měl problém s přenášením menší knihy, která byla přece jen na mě příliš velká a já navíc rozespálý. A tak se mi stala nemilá příhoda. Při sloužení u bočního oltáře jsem zakopl a upadl. Odněsla to menší kniha, která se rozletěla na několik kusů. Ještě štěstí, že jsem ministroval kaplanovi. Pan farář, ten by mě potrestal, ale takový už důstojný pán Antonín Hrab byl. Moje kmotřenka paní Štěpánková, později dlouholetá varhanice, tu moji nehodu sledovala. To víte, kmotřenec sloužil u bočního oltáře, a tak tu poškozenou knihu nechala opravit, ale já s ministrováním skončil. Ještě jsem chodíval nějaký čas při pohřbech s křížkem, ale i tak mě vystřídal růstem větší.

K vánocům neodmyslitelně patřila půlnoční. Na tu se snad těšili úplně všichni, protože v kostele to bylo vždycky jako v koncertní síni. Pan Pavlovský, dlouholetý varhaník a učitel hudby se předvedl s novými nacvičenými zpěvy a někdy se i hrálo na dechové nástroje. To vše v kombinaci s varhanní hudbou a slavnostní náladou bylo to nejkrásnější z celých vánoc alespoň pro mne. Moje celá rodina zpívala na kůru. Stařeček zpíval baryton, strýc Karel bas a moje maminka alt. Bratranec Kolja, který byl o čtyři roky starší, šlapal varhany. Tenkrát bylo vše jednodušší, žádná elektronika. „Šlapaly“ se měchy, aby byl vzduch do varhan, a že to nebylo jednoduché, to mi věřte. Když bylo málo vzduchu, hned se to poznalo na zvuku varhan.

Obliba půlnočních se zachovala do dnešních dnů. I když mnozí zlostejněli a jak je rok dlouhý, o kostel nezavadí, půlnoční si nenechají ujít.

Samozřejmě před štědrým večerem se držel půst, abychom my malí uviděli „zlaté prasátko“. Další popisování toho, co se dělo kolem štědrého večera vynechám, protože je to daleko lépe zachyceno v mnohých povídkách spisovatelů, kteří přece jen výstižněji popisují atmosféru vánoc, než jak bych ji popsal já.

Poselství vánoc je pro dnešní lidstvo stejně významné a důležité, jako byl v dávných dobách slunovrat, návrat slunce nositele života na naší modré planetě. Snad zvítězí v dnešním neklidném světě zdravý rozum a lidé dají přednost vzájemnosti a dodržování snad dnes jediného nejdůležitějšího Božího zákona: MILUJ BLÍŽNÍHO SVÉHO JAKO SEBE SAMÉHO. Když budeme tento jediný zákon dodržovat všichni, tak bude mít lidstvo naději na přežití.

To vám vzkazuje Ladislav Zahradník - už také pamětník

KOUSEK Z PODZIMU A ADVENTU V MATEŘSKÉ ŠKOLE

Jistě všichni uznáte, že nejkrásnějšími barvami maluje příroda podzim. Jen se kolem sebe rozhlédnete a pozorujete tu krásu barev, pozorujete odrážející se paprsky sluníčka v korunách stromů s barevnými listy. Chvilku počkejte v tom každodenním shonu a kochejte se tou krásou, čerpejte energii. Tato slova /trochu jinak vyslovená/ slyšely děti v MŠ od svých učitelek při každodenních vycházkách. Při pozorování podzimní krásy samy děti odpovídaly otázkou „paní učitelko“ jak to může pan Podzim namalovat bez barviček? „Učitelky také často slyšely“ nasbíráme si tu krásu také do školky! A tak se stalo. Nejenže děti tu krásu pozorovaly venku, ale nosily si ji také dovnitř. Byly to krásné barevné listy z různých druhů stromů, různých velikostí a barev, zajímavých tvarů. Ve třídách listy společně lisovaly. Děti si s nimi hrály, sestavovaly z nich různé obrázky, postavičky, zvířátka, ptáčky nebo broučky. Ty potom potíraly lepidlem, lepily a výsledné práce byly kouzelné. Aby nezůstalo jen u lepených obrázků, děti slepily i krabice, vznikl panáček, kterého polepily rovněž nasušenými listy a daly mu jméno „Listnáček“. Velice efektně vypadal ubrus, který vznikl potiskováním barvou natřených listů. Co všechno se děti při takové hře učí? Je toho mnoho a mnoho. Na kouzelný podzim se dívali také papíroví draci při drakyádě. I když zrovna nefoukal vítr, radost dětí, které draky držely, byla veliká. Ze všech obrázků, výrobků, draků a podobně si děti udělaly za pomoci učitelek GALERII podzimu, výstavku v šatnách, výzdobu ve třídách a na chodbách mateřské školy.

Ale ať je podzim sebekrásnější, pomalu odchází. V korunách stromů děti pozorují prázdná ptačí hnízda, nad krajinou létají hejna havranů to je předzvěst zimy. Přichází pomalu a jistě advent. Děti se již těší na příchod Čerta a Mikuláše s Andělem. Ti také každoročně navštěvují mateřskou školu. Učitelky za veliké podpory rodičů dětí naplní košíky a mikulášské punčochy sladkostmi, někdy se

tam objeví i černé uhlíky, z čehož jsou děti patřičně zklamané. Při zpěvu písní o Čertech Mikuláš děti sladkostmi odmění. V očích dětí se objeví slzičky, na tvářičkách úsměv a radost A výsledek? Ještě nikdy si čert žádné dítě neodnesl, učitelky děti chrání, čertovi je nedají, vždyť by žádné neměly ve školce!

A radost a těšení pokračují dále. Blíží se vánoce, Ježíšek. Učitelky seznamují děti s tradicí vánoc, různých zvyků, narození Ježíška, po celou dobu adventu. Zdobíme si společně třídy, šatny, chodby abychom měli všude kolem sebe vánoční atmosféru, posloucháme koledy, zpíváme si u klavíru i bez něj, zhotovujeme různé ozdoby, přáníčka, svícínky, dárčky pro rodiče. Nezapomínáme ani na zvířátka a ptáčky. Do připravených krmítek zhotovených našimi šikovnými tatínky a dědečky sypeme ptáčkům samé dobrotky. Také ptáčkům vytvoříme barevný vánoční řetěz, kterým ozdobíme stromky na školní zahradě. U stromečku zpíváme i ptáčkům vánoční koledy a písně. Děti věří, že ptáčci mají velikou radost a těší se s námi a za odměnu nám také zazpívají. Vyvrcholení vánočních příprav v MŠ končí v jednotlivých odděleních u stromečku, který si děti samy nazdobí. Pozvou své rodiče a za jejich velké podpory dostanou děti pod stromeček spoustu dárků a překvapení. Jako odměna pro rodiče je předvedení písní, koled a ukázka všeho, co se děti od září v kolektivu naučily. Malá vánoční besídka, na které nechybí ani pohoštění od maminek se všem určitě bude líbit a dětem udělá radost.

Vánoce i s adventem a všemi tradicemi prostě do života dětí v mateřské škole neodmyslitelně patří.

A co dodat na závěr? Pouze upřímné přání od všech zaměstnanců a dětí mateřské školy v Holici:

Klid, pohodu, štěstí a lásku nejen v době vánočních svátků a hodně zdraví v roce 2004.

Pospíšilová Kamila

JAK SE I DĚTI Z MŠ ZÚČASTNILY OTEVÍRÁNÍ NOVÉ CESTY

Když skončily dětské hry na zahradě, na pískovišti, nezbylo nic jiného, než chodit s dětmi po návsi. Ale výstavba silnice staveniště, za humny bylo bláto. Bylo to obtížné, chodili jsme, kde se dalo, vyhýbali značkám pejsků na trávnících. Děti slyšely stále totéž: dívejte se kam šlapete. Učitelky jim slibovaly: za krátkou dobu se bude nová silnice otevírat! A jak se bude cesta otevírat? zněl dotaz dětí. Tak dostaly slib, že se půjdeme na otevírání cesty podívat. A stalo se! Děti se moc těšily, protože nemusely odpočívat a uvidí, co ještě neviděly. Otevírání nové cesty se zúčastnili mravenci a hvězdičky, byl to velký zážitek, tleskaly jako v pohádce.

Pospíšilová Kamila

Otevírání cesty

My jsme děti z mateřinky,
z mateřinky z Holice
když si vyjdem na procházku,
jsou nás plné ulice.
Teď se nám zas dobře chodí,
po těch nových chodnících,
přecházíme po přechodech,
to je velká výhoda
pro nás všechny z mateřinky,
jsou vycházky pohoda.